

# Tvende Folkesange,

componerede af

Kammermusicus Fr. Kuhlau

til Texter af

Professor Fr. Höegh - Guldberg.

K j ö b e n h a v n .

Ordene ere trykte i det schultziske Officin, Noderne hos Musikhandler Lose.

1819.

(B 202)

# Tvende Folkesange,

componerede af

Kammermusicus Fr. Kuhlau

til Texter af

Professor Fr. Höegh-Guldberg.

---

Begge for een Syngestemme med Ledsagelse af Fortepiano; men den anden desuden for tre Mandstemmer og tillige indrettet for fuldt Orchester.

---

Kjöbenhavn 1819.

# Förste Folkesång.

Blidt.

Land, hvor jeg ved min Moders Hjerter først fandt, at Tröst hos Qvinden boer; hvor mig min Faders Haandslag lærte at

*pia. e ligato.*

holde, Hvad min Haand besvor; hvor Barnets kjære Dal og Höie endnu fortrylle Mandens Öie, og Rosen, Yngling

*pia. e ligato.*

Pleie gav, engang vil smykke Oldings Grav, engang vil smykke Oldings Grav!

## 2.

Mit Danmark, skjönn Plet i Norden,  
 om og kün Plet, dog lige skjön!  
 Din Vinters Dvale hærder Jorden,  
 og Vaaren vaagner dobbelt grön.  
 Din Sommer ei med Brand fortærer;  
 det Liv, den gav, den ogsaa nærer;  
 og Alting blomstrer, fjern og nær,  
 hist Træet, Pigens Kinder her.

## 4.

Lad ublid Skjebne bort ham kalde,  
 selv did, hvor Edens Hauge laa,  
 hvor aldrig Træets Blade falde,  
 hvor altid Himlen tindrer blaa;  
 han eie Alt, hvad Blik forlyster;  
 dog savnes Alt, hvad Hjerte tröster.  
 Ved Nat i Dröm han synker hen  
 og hörer Danmarks Sprog igjen.

## 3.

Lyksalig, Hvo som Sön betræder  
 sin Arv, Din minderige Kyst!  
 Ved helligt Sagn om Fædres Hæder  
 Dig han indvier Daad og Röst.  
 Og fro, naar Morgenröden luer,  
 han Bondens Gang langs Agren skuer;  
 saa fro, naar Dag ei lyser meer,  
 den Vise han ved Lampen seer.

## 5.

Dig, Land, hvor först til Gud vi bade,  
 end bede vi, Dig signe Gud!  
 Skal tvungne vi Din Bred forlade,  
 med os Dit Billed drage ud!  
 Det være muntre Kredses Tale,  
 og Alle det i Lön husvale;  
 at, naar de atter stunde hjem,  
 det danske Sind end følger dem!

## 6.

Til Jordens sidste Dag ledsage  
 Dig, Danmark, Himlens Varetægt!  
 Et hædret Navn hver Sön modtage  
 og hædret give næste Slægt!  
 Gid altid fromme Förster være,  
 som kraftfuld Borgeræt, Din Ære!  
 De Börn, Du, Moder, Livet gav,  
 dem samle i Dit Skjöd een Grav!

## Anden Folkesang.

Langsom og høitidelig.

Saa smiler, som Barnet i Vug-ge, Du, Danmark, fra Bølgen, Dit Skjød; og før vil Dig Himlen be-dug-ge, end

Livlig dog ikke for hurtig.

ly-ne i-mod Dig med Død. Tæl færre af Børge, men flere af Hytter, hvad Skam, kun Du tæl-ler i Hyt-ten og

Mænd! Aar-gammel er Ætten, der Thro-nen be-skytter, har Lo-ven til Dommer og Folket til Ven, har Lo-ven til Dommer og

Folket til Ven.

## 2.

Frem træde, sin Dom at erfare,  
 Din Søn da, hvor Jorden det vil!  
 Selv gjæv, han det Navn skal bevare,  
 som Fædre har hædret ham til.  
 Hans Flid i det Fjerne, for Dig at behage,  
 hans Suk, hvor han fremmed er skilt fra sit Land,  
 de tolke, de vidne, at end er tilbage  
 en Række af Brødre, saa gjæve som han.

## 4.

Fribaarnes goddædige Moder,  
 Du gjemmer os hellige Lüig!  
 Hvor findes vel Riger og Kloder,  
 mod hvilke vi byttede Dig!  
 Det Stöv, vi betræde, var Mænd til Din Ære;  
 dem signer Din Stemme, dem hædrer Dit Savn.  
 Uplettet, ukrænket, uhærjet Du være,  
 vort Liv Dig indviet, Dig helligt vort Navn!

## 3.

Du vinker, og Tvang er ei Möie;  
 Du tysser, ham Taushed er Lyst.  
 Du byder ham Bölgen at plöie,  
 og kjek han forlader Din Kyst.  
 Du kalder til Lampen, han vaager sig hærdet;  
 Du kræver et Offer, han rækker Dig Haand.  
 Du trues af Voldsmænd, han styrter i Sværdet;  
 Du seirer, han falder med Jubel i Aand.

## 5.

For stolt til at ønske sig Slaver,  
 selv ei af Tyranner en Træl,  
 Dankonning bevare de Gaver,  
 vi arvede, Frihed og Held!  
 Een Gud i det Höie! een Lov for os Alle!  
 För Himle forgaae da, för Baandet det brast!  
 Tyranner lad skjælte, naar Throner de falde!  
 Vort Hjerter er Klippen, vor Throne er fast.

## 6.

Saa blidt, som i Natten en Stjerne,  
 lys, Danmark, blandt Riger Du frem!  
 Lys blidt, at hvert Folk i det Fjerne  
 lovpriser de Börn, Du gav Hjem!  
 Naar Skyer Dig true, de kun Dig bedugge!  
 Vær elsket af Himmel og værnet af Hav!  
 Din Skygge veldædig har fredet vor Vugge;  
 ei mindre veldædig den frede vor Grav!